

Halálra készen.

*Én a halálra készen várok,
Ma úgy kívánod, titkos végzet,
Hogy elnémuljak, elenyésszek.*

*Nem győzöm már tovább reménnyel.
Kisorvad a fű, merre lépek.
Sajog, sír bennem eszme, lélek.*

*Rajongás, hír, dicsőség: röpke álom . . .
Fejem lehajtom búra, s bánom,
Hogy éltem és vagyok is a világon.*

*Ám sírni már hozzám nem illik.
Én sziklás szirtösvényen járok;
Marmattól ott lenn nyílnak a virágok.*

*Mikor még lent a völgyben andalogtam,
Virágra pergett minden könnyem,
Ezért gyógyultam gyorsan, könnyen.*

*Mért vágytam én, mért föl a bérctetőre! . . .
Mócsillogást találtam, zord világot;
Fölötte: köd, tovább: talányok.*

*Vakító északtény az éghatáron,
Te csábítasz átál ködön, homályon,
Nem érlek már el; én kihűlni vágyom.*

Köveskúti Jenő.

